

Jakupcsek Gabriella
Megúszhatatlan
Jaffa Kiadó, 2016, 298 oldal, 3490 Ft

Vettem egy nagy levegőt

Jakupcsek Gabriellával beszélget Szepesi Dóra*

Facebook-oldalán meglepetésként árulta el rajongóinak, hogy egy könyvön dolgozik, de rögtön hoztátette, nem botránykönyvről van szó...

Nem, nem, az nem én vagyok. Semmiképpen nem gondolnám, hogy nekem botránykönyvet kellene írnom. Én nem vagyok sértett ember, nem szoktam a sérelmeket hurcolni magammal. Ami bánt, azt meg szoktam beszélni, vagy legalábbis a tanulságait levonom.

Megúszhatatlan – Ahogy a gyerekeimnek elmesélem. Sokat sejtető ez a cím! Az Olvasás Éjszakáján a könyv kulisszatitkairól fognak beszélgetni Juhász Annával. Előzetesen mit tudhatnánk meg ezekből?

Mik a kulisszatitkok? A könyv keletkezésének a körülményei, hogy miért írok, mik voltak az apropói annak, hogy ezeket átgondoltam. Úgy gondolom, hogy ez, a gondolatiság lehet a kulisszatitok. Egyébként kíváncsi

vagyok, hogy Annát mi érdekli, mert az olvasókat is az fogja érdekelni. Én még nagyon benne vagyok a könyvben, még kifelé nézek, az lesz az érdekes, hogy hogyan néznek rám vissza.

Milyen témákat érint a könyvben?

Azokat a témákat érintem, amiken a nők gondolkodnak. A női létet, annak érvényesülését. A gyerekeinket nyilvánvalóan érdekli a múlt, azt gondolom, megúszhatatlan, hogy elkezdjünk beszélgetni arról, hogy honnan jövünk, kik vagyunk, mit képviselünk. Én még úgy nőttem fel, hogy velem ezeket megbeszélték. Aztán lassan felnőtt két generáció, van köztük olyan, aki maximum a nagyszüleit ismerte, de nem biztos, hogy tudja, kik ők.

Érdekelne, alakult-e írás közben a könyv? Hiszen ön más alkotói folyamatokhoz szokott.

Jaj, nagyon! Ez a kulisszatitok, erről fogunk beszélni. Most fogta meg a lényegét, hogy én nagyon máshonnan jövök, igen.

Volt már egy könyve, évekkel ezelőtt, egy beszélgető könyv, a Hepehupa, de ez most egy kicsit más lesz. Mennyiben?

Ez nem egy beszélgető könyv, itt én beszélgetek magammal vagy a gyerekekkel – gondolatban, természetesen. Ez egy gondolkodó könyv. Ez az egyik. A másik a hangvétele, ami egy picit folytatja, amit elkezdtem a női talk showban, a Ridikülben. Olyan témákat vetek fel, amelyek megfordultak a Ridikülben is, mert állandó és visszatérő témái az életünknek, és én tulajdonképpen képzeletben, de ezt a beszélgetést viszem tovább. Sok olyan történet van, ami részben az én történetem, részben mások története. Tehát azoknak az embereknek a tapasztalása is benne van, akikkel beszélgettem.

Most, hogy említette a Ridikült, megkerülhetetlen a kérdés, mit tudhatunk a képernyőre való visszatéréséről?

Én egyelőre még azt sem tudom, hogy

* Az interjú az októberi Olvasás Éjszakája előtt készült.

visszatérek-e a képernyőre. Úgy vagyok ezzel, hogy nekem a képernyő nem jelent túl sokat. Nem azt mondom, hogy semmit, de az nekem egy eszköz arra, hogy valamit elmondjak. De nekem a könyv is egy eszköz. Sokkal inkább azt mondom, hogy legyen valami jó feladat, amiben az én személyiségemre és az én tudásomra van szükség, és hogy azt képernyőnek, rádióknak, üzleti kommunikációnak, PR-nek, reklámnak, a kommunikáció összes más műfajának hívják, mindegy. Azt gondolom, hogy a tartalom a kérdés, utána megtaláljuk hozzá a formát. Ezt a formát keresem most, ha képernyő, akkor képernyő, ha könyv, akkor könyv, ha gondolat, akkor gondolat. Szóval nem a képernyőt keresem, hanem a tartalomhoz keresem a formát.

Nemrégiben láttam egy élő Facebook kerekasztal-beszélgetést, Ördög Nóra vezetésével a tudatos én-időről. Nagyon érdekes volt a téma, arról beszélgettek, hogy az alkotó nők, a családanyák hogyan tudnak lecsípni maguknak egy kis saját időt. Itt ön elmondott néhány figyelemre méltó dolgot, említette például a légzéstechnikát, amit a Színművészeti Főiskolán tanultak.

Igen, én ott nagyon sok mindent megtanultam, amit az életben tudok kamatoztatni.

A légzéstechnikára visszatérve, arra gondoltam, de jó, hogy ezt mondja, mert lélegezni mindenki tud, hát nem?

Nem! Szerintem nem tud senki lélegezni, az egy automatizmus, ami kapott, és ha jól használja, – és ez így van sok minden mással –, tudatosan is tud lélegezni. Vagy tudja, hogy

mikor kell tudatosan lélegeznie, akkor meg tudja a kapacitást növelni sokszorosára, mind az életfunkciók kapacitását, mind a szellemi kapacitását, a nyugalomát – és sorolhatnám. Én arra jöttem rá, hogy lám, milyen érdekes technika! Hogyha a művészetben lehet használni a hangképzésben, akkor minden másra lehet használni. A tudatos légzés egy nőnél előjön a szülőszobán, a szakmájában – oly sok helyen! Milyen sokszor mondjuk azt az életben: végy egy nagy levegőt! – és indul valami új. Hát én vettem egy nagy levegőt – és így lett ez a könyv.

Ebben a beszélgetésben mondta el azt is, szeret más bőrébe bújni, buzszon utazva elképzeli, milyen életek lehetnek a házak ablakai mögött. Említette, hogy „a fiktív nővé válásáról” fog könyvet írni... Ez nagyon érdekes lenne, gondolom, sokan szívesen olvasnánk! Lehetséges, hogy ez lesz a következő?

Igen, igen! Ez a könyv arra volt jó, hogy eszembe jut, mi mindenről lehetne még írni. Az is kulisszatitok, hogy egyszer csak rám szól a kiadó, hogy na, most már állj, le kell adni! Most már ne tovább, az majd már egy másik lesz. Tehát beindult egy csatorna... Igen, ahogy ott a beszélgetésben elmondom, valóban a fiktív életekről is kéne írni egy könyvet! Hogy mit értek ezalatt, majd kiderül.

Az oldalán olvashattuk azt is, hogy a nyári giga méretű fagyik után, iskolakezdéskor életmódot vált. Miben áll ez a változás?

Én időről-időre kipróbálok technikákat, módszereket, csinálok tojás-kúrát, szénhidrátmentes heteket, méregtelenítést. Gyakorlatilag, amikor valamilyen időszakom lezárul, ami-

kor nagyon sokat dolgozom, egy kicsit zaklatottabban élek, vagy/és naponta megeszem nyolc gombóc fagyalaltot, mint nyáron, akkor utána az ember azt mondja, hogy még mielőtt kialakulna ez a rossz szokásom, váltok. Ilyenkor egy-egy ilyen módszer nekem nagyon sokat segít, két-három hétig táplálkozom vagy élek valamilyen egészséges módszer szerint, és akkor visszatálok a saját ritmusomba.

Az Olvasás Éjszakája mit jelent önnek, akár konkrétan, akár elvontan?

Nálam pont fordítva van, mert általában az éjszaka az olvasásé. Mire a gyerekeket lefektetem, megvolt a meseolvasás, mire kijövök a szobából, fél tíz. Egyes pillanatokban még találkozom a férjemmel és tudok vele beszélgetni. A lefekvéshez kötődik az olvasás, ami nem túl szerencsés, mert ilyenkor az ember nyilván már nem tud mennyiséget olvasni, viszont rendszeresen olvasok. A nyár az más, akkor el tudok keríteni olyan időszakokat magamnak, amikor nappal is tudok szabadságot teremteni az olvasáshoz. Mindenki másfele van, a gyerekeink nyaralnak, nincs annyi munka, akkor tudok jobban haladni. Ezért is készült nyáron ez a könyv, egyébként. A rendszeres olvasás nekem az éjszaka vagy a késő este.

Mely szerzőkkel találkozna szívesen egy ilyen Olvasás Éjszakája rendezvényen, vagy ki az, aki most foglalkoztatja?

Engem több író is foglalkoztat. Most nyilvánvalóan nagyon érdekel, hogy a Kepes mit írt, mert nagyon szeretem. Az Olvasás Éjszakáján alapvetően a könyv a főszereplő, nem pedig az író. Nálam az a furcsa helyzet, hogy a termékre a személyem fogja ráirányítani a figyelmet.